WEEK-END ÎNTR-O ZONĂ DE RĂZBOI
(Weekend in a War Zone — 1973)

George R. R. Martin

Sâmbătă în zori, cu soarele întrevăzându-se doar ca o luminiță firavă înapoia norilor. Se împart armele. Suntem sub cerul liber, în baza de la marginea zonei de război, aliniați și plescăind prin stratul de zăpadă amestecat cu noroi, gros de trei centimetri. Nu înțeleg de ce ne-au aliniat. Ne-ar fi putut da armele înăuntru, o dată cu uniformele. Este frig aici, afară.

Armurierul este același tip care a operat verificarea creditului. Slăbănog, cu ten gălbejit, ochi mici și mijiți. Plictisit înainte, plictisit și acum, câtuși de puțin grăbit. În vreme ce noi tropăim prin mâzgă. Scrie seria fiecărei arme pe care ne-o întinde. Cred că te taxează suplimentar dacă pierzi blestemăția aia. Te taxează pentru orice. Week-end-ul ăsta va costa o avere. Mă întreb, din nou, ce dracu' caut aici? Tenisul este mult mai ieftin. În plus, rămâi în viață după fiecare partidă. Întotdeauna. Fără excepție.

Este rândul meu. Armurierul mă privește printre pleoapele întredeschise, verifică seria armei pe care o ține în mână, o scrie, îmi întinde arma. Îmi cere numele.

— Birch, îi spun. Andrew Birch.

Scrie numele. Iau arma și mă îndepărtez. Următorul tip se apropie de masă.

Arma este din plastic neted și negru, lungă cât brațul meu, cu linii line, curgând spre rătul din capătul țevii. O simt rece și lunecoasă în palmă, și miroase a vaselină. Nu este încărcată. Scot din centură un încărcător, îl introduc în locașul lui și-l aud clicăind. Acum, sunt pregătit. Ca individul ăla din spoturile publicitare. Prima mea patrulă. Un soldat înarmat. Un bărbat. Așa-i!

Cât rahat...

Nu cred că-s mare sculă de soldat. Țin arma stângaci, în ciuda hipnoinstruirii de companie. Nu prea știu ce să fac cu ea. Dacă aș fi știut, n-aș fi dorit să fiu aici. În week-end-uri, joc tenis. Locul meu nu-i aici. Am

WEEK-END ÎNTR-O ZONĂ DE RĂZBOI

(Weekend in a War Zone — 1973)

George R. R. Martin

Sâmbătă în zori, cu soarele întrevăzându-se doar ca o luminiţă firavă înapoia norilor. Se împart armele. Suntem sub cerul liber, în baza de la marginea zonei de război, aliniaţi şi plescăind prin stratul de zăpadă amestecat cu noroi, gros de trei centimetri. Nu înţeleg de ce ne-au aliniat. Ne-ar fi putut da armele înăuntru, o dată cu uniformele. Este frig aici, afară.

Armurierul este acelaşi tip care a operat verificarea creditului. Slăbănog, cu ten gălbejit, ochi mici şi mijiţi. Plictisit înainte, plictisit şi acum, câtuşi de puţin grăbit. În vreme ce noi tropăim prin mâzgă. Scrie seria fiecărei arme pe care ne-o întinde. Cred că te taxează suplimentar dacă pierzi blestemăţia aia. Te taxează pentru orice. Week-end-ul ăsta va costa o avere. Mă întreb, din nou, ce dracu' caut aici? Tenisul este mult mai ieftin. În plus, rămâi în viaţă după fiecare partidă. Întotdeauna. Fără excepţie.

Este rândul meu. Armurierul mă priveşte printre pleoapele întredeschise, verifică seria armei pe care o ţine în mână, o scrie, îmi întinde arma. Îmi cere numele.

— Birch, îi spun. Andrew Birch.

Scrie numele. Iau arma şi mă îndepărtez. Următorul tip se apropie de masă.

Arma este din plastic neted şi negru, lungă cât braţul meu, cu linii line, curgând spre râtul din capătul ţevii. O simt rece şi lunecoasă în palmă, şi miroase a vaselină. Nu este încărcată. Scot din centură un încărcător, îl introduc în locaşul lui şi-l aud clicăind. Acum, sunt pregătit. Ca individul ăla

din spoturile publicitare. Prima mea patrulă. Un soldat înarmat. Un bărbat. Aşa-i!

Cât rahat...

Nu cred că-s mare sculă de soldat. Ţin arma stângaci, în ciuda hipnoinstruirii de companie. Nu prea ştiu ce să fac cu ea. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi dorit să fiu aici. În week-end-uri, joc tenis. Locul meu nu-i aici. Am fost un idiot că am venit. Dacă voi fi împuşcat? Concomii au şi ei puşti. Răsucesc arma şi o examinez. Dedesubtul ţevii, simt o zonă rugoasă. Nişte litere. Seria armei şi o inscripţie: PROPRIETATEA LUI MANEUVER, INC.

Stancato se apropie, cu arma sub braţ, ridicându-şi vizorul nocturn al căştii. Poartă casca aplecată pe o parte, şmechereşte. Ăsta-i genul lui. Lucrul cel mai enervant este că-i stă bine. Cu bocanci şi cască de campanie, în salopeta verde-cafenie despre care Maneuver încearcă să susţină că-i o uniformă, el reuşeşte să arate bine. Masculin, dur. Ţinuta lui demonstrează că se simte ca la el acasă. N-ar trebui să fie aşa. Pentru el, este tot prima dată. Ştiu asta.

Stancato arată întotdeauna firesc. Este mai înalt decât mine, dar numai muşchi, zvelt, brunet şi arătos. Eu sunt scund şi am o faţă ca luna plină, cu păr castaniu, ondulat. Stancato mănâncă precum un spart, fără să se cunoască ceva pe trupul lui atletic. Eu mă-ngraş imediat ce nu-mi respect dieta. La birou, Stancato se îmbracă după ultima modă. Acum sunt în vogă gulerele evazate şi semimantiile, luna trecută a fost altceva. El arată excelent, elegant. Eu port cam aceleaşi haine şi par un handicapat înfofolit excesiv.

Bănuiesc că şi în uniforma asta arăt tot ca un handicapat. Nu-i pe măsura mea. Este prea largă acolo unde nu trebuie şi mă strânge unde ar trebui să fie lejeră. Nici măcar nu-mi ţine cald. Simt cum mă taie vântul. Ne-ar fi putut îmbrăca mai bine, la banii pe care ni-i cer. Sunt pe jumătate decis să fac

o plângere la Oficiul pentru Protecţia Consumatorilor. Asta dacă mă-ntorc viu.

Stancato îşi mângâie arma şi-mi zâmbeşte.

— O sculă ţapănă, spune el. O să facem treabă bună cu ea.

De unde dracu' ştie el asta? E prima lui incursiune şi vorbeşte deja ca un veteran. Însă probabil că are dreptate. O să facă treabă bună. Lângă bază, elicopterul şi-a pus elicele în funcţiune, dar încă nu-i timpul să pornim. Ceilalţi continuă să plescăie prin zăpada pe jumătate topită. Am senzaţia că se aşteaptă un comentariu din partea mea. Încerc frecvent senzaţia asta, mai ales în preajma lui Stancato. Are stilul de a veni la mine şi a-mi spune ceva care aproape mă sileşte să zic o tâmpenie.

De data asta, mă gândesc. Nu vreau să-şi dea seama cât sunt de nervos.

— Crezi că moş Dolecek o să ne remarce? întreb în cele din urmă.

Dolecek este şeful nostru. El este motivul pentru care mă aflu aici. De douăzeci de ani, blestematul participă în fiecare week-end la manevre. Zice că un bărbat nu-i bărbat adevărat până n-a fost rănit. Mie mi se pare ca o reclamă pentru zona de război. Însă nenorocitul are de acordat o gradaţie, iar eu n-am mai primit o gradaţie de doi ani. Asta ar putea să-l impresioneze.

Deşi n-o s-o recunoască, Stancato a venit aici din acelaşi motiv. Zice că s-a plictisit de tenis, de golf şi de drumeţii montane, că vrea mai multe senzaţii tari. Este un tip ambiţios. Este cu doi ani mai tânăr decât mine, dar am ajuns deja la aceeaşi gradaţie. Acum, vrea să mă depăşească.

— Dolecek o să fie maior în week-end-ul ăsta, rânjeşte el. N-o să ne vadă, nea Andy. Nici măcar n-o să ştie c-am trecut p-aici. Aşa că relaxează-te şi distrează-te cât poţi!

Toată lumea şi-a primit arma. Sergentul latră ceva şi pornim în pas alergător spre elicopter. Este

un aparat mare şi zgomotos, numai metal verde şi rotoare ce vuiesc şi răscolesc aerul, purtând emblema Maneuver pe flanc. Înăuntru, există bănci dispuse în lungul fuzelajului, pe care le ocupăm rapid. Nimeresc între Stancato şi un tip mai în vârstă, cu nasul spart şi un burtoi imens. Un soldat ca noi toţi, răcanii, însă cu însemne de veteran pe mâneci. A mai făcut asemenea incursiuni şi are o multime de killpuncte la activ. Îi studiez chipul, încercând să-mi dau seama ce anume face din el un ucigaş, nu o victimă. Nu disting nimic.

Pilotul decolează. În jurul meu, feţele sunt puţin tensionate, dar fericite. Mulţi zâmbesc, unii fac glume. De ce dracu' or fi aşa veseli? Ei nu ştiu că s-ar putea să fim ucişi? În ceea ce mă priveşte, simt că mi se face rău. A fost o idee complet idioată.

Stancato este unul dintre cei care zâmbesc larg.

— Te simţi bine, Andy? mă întreabă răcnind, ca să se facă auzit peste zgomotul elicopterului. N-arăţi prea grozav.

Rânjeşte, aşa că ştiu că glumeşte. Cu toate astea, nu mă păcăleşte. Îi place să râdă de mine.

— Mă simt perfect.

N-o să vomit, oricât de mult aş dori s-o fac. I-aş oferi prea multă satisfacţie. Dacă nu mă pot stăpâni, o să vomit peste el.

— Sunt doar putin nervos, adaug.

— Speriat, vrei să zici. — Hohoteşte. — Haide, Andy, recunoaşte! Toţi suntem speriaţi. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Eu sunt îngrozit. Ai fi un idiot, dacă nu ţi-ar fi frică. Concomii o să tragă-n noi cu gloanţe adevărate. — Râde din nou. — Dar tocmai asta face aventura interesantă, este?

— Este.

O crede cu adevărat.

Burtoiul se uită spre Stancato.

— Ai zis-o bine, intervine el. (Are un glas profund, grav, şi-i lipsesc jumătate din dinţi. Un

adevărat proletar.) Eu o fac de zece ani şi mă sperie de fiecare dată. Dar asta-nseamnă *să trăieşti.*

— Un bărbat nu poate spune c-a trăit până n-a întâlnit moartea, declară Stancato cu vocea lui calmă şi inteligentă.

Este unul dintre sloganele Maneuver.

— Un bărbat nu-i bărbat până nu-i *manevrat,* reproduc eu celălalt slogan al reclamei.

Imediat, mă simt ca un idiot. Cumva, citatul lui Stancato se încadra în discuţie. Al meu a părut o tâmpenie. Era, însă, prea târziu. Îl spusesem. Acum, Burtoiul râde de mine.

— Cum să nu! Voi, băieţi, de-abia acum vă pregătiţi să deveniţi bărbaţi, nu? — Încuviinţează din cap înaintea propriei sale afirmaţii. Da, da. Sunteţi răcani. Mi-am dat seama imediat.

— Un ochi cunoscător, comentează Stancato.

Ce să spun! Dacă n-am fi fost răcani, am fi avut însemnele de veterani.

— Aşa-i, aprobă Burtoiul. Să ştiţi că eu cunosc rosturile. Staţi pe lângă mine. O să v-arăt care-s şpilurile. O s-am grijă ca blestemaţii de concomi să nu ia killpuncte de la amicii mei.

Nu-mi vine în minte altă persoană a cărei amiciţie mi-aş dori-o mai puţin, cu excepţia lui Stancato. Însă poate că ar trebui să fac aşa cum a spus Burtoiul. Individul nu pare să aibă nici o gaură în el şi nu vreau să capăt nici eu vreuna.

Se aude o bubuitură puternică şi elicopterul se zguduie. Rotoarele amuţesc cu un ultim ţiuit. Am ajuns. Mijlocul zonei de război. Aici vom fi singuri. Plutonul pe care-l înlocuim cerceta regiunea de pădure. Căuta concomi. Sper că aceştia nu ne caută pe noi. Ce naiba s-a întâmplat cu războaiele de modă veche, în care soldaţii se întâlneau pe câmpul de luptă şi se împuşcau stând faţă în faţă?

Ne revărsăm din elicopter, într-o mare de noroi. Soarele a ajuns sus pe cer şi un crâmpei din el se

strecoară printre nori. Cea mai mare parte a zăpezii s-a topit. Vântul însă continuă să sufle şi este la fel de frig ca şi până acum.

Ne aflăm pe un platou îngust, stâncos, fără nici un detaliu caracteristic, înconjurat de conifere. Plutonul pe care-l înlocuim este aliniat, gata de îmbarcare. Tipii înjură din belşug, totuşi majoritatea par să zâmbească. Sunt acoperiţi de noroi, dar nu văd nici o picătură de sânge. De asemenea, nu văd nici un rănit. Poate că va fi mai uşor decât crezusem.

Burtoiul îl salută pe unul dintre ei ridicând braţul şi i se răspunde printr-un rânjet.

— Cum a fost? strigă Burtoiul.

— Ar trebui să ne dea banii-napoi. A costat cam mult pentru o simplă excursie.

Individul clatină din cap, se uită spre sergentul lui şi mă priveşte în trecere, dispreţuitor. Face pe şmecherul. Probabil că-ntoarce banii cu lopata. Fie asta, fie că are destule killpuncte ca să-i asigure o reducere considerabilă. Altfel, cum şi-ar fi putut permite să cumpere o săptămână întreagă de război, la preţurile lui Maneuver? Probabil că ne priveşte de sus pe noi, soldaţii de week-end.

După ce am coborât toţi, ei încep să se îmbarce, elicopterul clămpăne din elice şi tipii pornesc — direcţia spre casă! Înapoi la serviciu şi la suburbii, sau unde s-or duce. Graţie regulii de înlocuire liberă, concomii nu trag în elicopterele de transport. Se ştie însă c-au ras plutoane nou-venite, imediat după debarcare. Îmi reamintesc asta, uşor nervos, şi privesc în jur.

Sergentul latră un ordin şi ne adunăm ca nişte soldăţei cuminţi. Ne inspectează, evident dezgustat.

— Atenţie! începe el, cu accentul cel mai cazon cu putinţă. Vorbeşte ca în vechile filme de război. Nu seamănă, totuşi, cu un personaj din asemenea pelicule. Mai degrabă aduce cu un contabil. Poartă ochelari, este prea tânăr şi surâde al naibii de mult.

Nu intimidează câtuşi de puţin. Observ că nu poartă nici însemne de veteran. Altă lovitură pentru mine. Andy Birch, eşti cu adevărat un norocos!

— O să cercetăm zona, ne spune sergentul răcan. Tâmpiţilor ălora li s-a spus să-i găsească pe concomi şi-au frecat luleaua o săptămână. Aşa c-o să-i găsim noi! A sosit momentul să puneţi osul la bătaie, băieţi! O să vedem cum vă descurcaţi de-adevăratelea. Şi-ar fi bine să n-o luaţi în mână, altfel o să căpătaţi din partea mea mai multă mizerie decât aţi fi visat de la concomi. Nu uitaţi, căpătăm locpuncte dacă găsim o tabără, plus killpuncte pentru fiecare concom de care avem grijă. Asta-nseamnă reduceri data viitoare.

Constat că-i evaluez interpretarea. Prima parte a sunat binişor, poate doar puţin exagerat. Sergentul dur şi-aşa mai departe... Finalul însă m-a pus pe gânduri. Mă-ntreb dacă el a fost instruit special, dacă învaţă din manual, sau cum? Sau, pur şi simplu, i se iau părăluţele şi este lăsat să-şi facă de cap?

Acum ne repartizează sarcinile. Ne împărţim în grupe mai mici şi ne răspândim prin pădure. Mă întreb de ce trebuie să ne despărţim. De ce nu ne desfăşurăm în linie sau în altă formaţiune? Probabil că există un motiv. Cred că sergentul acţionează după regulament sau după ordinele vreunui şmecher care şi-a tras un rang de week-end.

Rămân alături de Stancato şi de Burtoi. Când ne împarte, mă trag cât mai aproape de Burtoi, ca să fac pereche cu el. Mă gândesc că un veteran nu-mi strică, ba chiar s-ar putea să fie decisiv. Stancato lua-l-ar naiba! — judecă la fel.

Ca atare, ne strecurăm prin hăţişul pădurii, cu armele în mâini. Ne îndreptăm spre interiorul regiunii, către munţi. Ceilalţi sunt undeva în preajmă, dar nu-i pot zări. Aerul este rece şi solul

îmbibat de apă. Sper că sergentul ne va îngădui să ne oprim pentru masă.

***

Sunt epuizat. Este mai rău decât tenisul, mult mai rău, şi nu pot rezista. Gâfâi, inspirând adânc aerul îngheţat, iar nenorocitul ăla de Burtoi nu-ncetineşte. Continuă cu acelaşi pas, împingând în lături vegetaţia, plescăind prin noroi. Parc-ar fi un trailer de grăsime, şi vrea să mă bage-n pământ. Stancato nici măcar nu gâfâie, dar eu mă voi prăbuşi. Arma cântăreşte o tonă.

Am acoperit o suprafaţă mare de teritoriu. Nu încape îndoială că de acum suntem în zona de război. Pot auzi focuri în depărtare, bubuituri foarte slabe de artilerie. Cu câtva timp în urmă, pe deasupra noastră a trecut un aparat de zbor concom. Era foarte sus, totuşi Burtoiul ne-a strigat să ne culcăm. Uniforma mi s-a îmbibat complet de noroi. Mi-este mai frig ca oricând, dar, din fericire, vântul s-a oprit.

Către amiază, poposim ca să mâncăm într-un luminiş, la adăpostul unei stânci. Doar noi trei. Nu ştiu încotro au luat-o ceilalţi. Nu înţeleg nimic din ceea ce se petrece. N-ar fi trebuit să rămânem cu ei? Unde sunt? N-ar fi fost mai bine dacă întreg plutonul ar fi stat laolaltă? Am plătit bani frumoşi pentru week-end-ul ăsta. Aş vrea să ştiu ce se-ntâmplă.

Stăm rezemaţi cu spinările de piatra acoperită de muşchi, ţinem armele în poală şi mâncăm raţii din conserve cu încălzire instantanee. Este nemaipomenit să-mi pot scoate raniţa din spate şi să stau jos o vreme. În plus, mi-e foame. Mâncarea însă este oribilă. Ar fi fost de aşteptat ca Maneuver să ofere mai mult pentru preţurile pe care le plătim. Cum naiba de-şi păstrează clienţii?

Stancato nu pare totuşi nemulţumit. Mănâncă rapid, aproape înfulecând, apoi surâde când mă

vede cum inspectez porţia cu vârful furculiţei.

— Mănâncă, Andy, îmi spune. Avem nevoie de toată energia posibilă. Ziua de-abia a început. După aceea, se ridică în picioare şi se întinde, continuând să zâmbească. — Asta-i viaţa! Afară, departe de oraş, cu duşmani în jurul tău şi cu o armă în mână. Da, cred că Maneuver are dreptate. Viaţa-i mai dulce când moartea-i aproape.

Burtoiul ridică ochii de la conserva lui şi se strâmbă.

— Stai jos! şi nu mai vorbi aşa tare. Vrei să ne-aduci concomii pe cap? În felul ăsta, n-o să trăieşti prea mult.

Stancato se aşază rânjind.

— Ştii multe despre război, aşa-i?

— Bineînţeles, încuviinţează Burtoiul. Să ştiţi că pot fi sergent, dac-aş vrea. Ba chiar să-mi cumpăr un rang de week-end. Am o grămadă de killpuncte. Da' nu-i pentru mine. Aşa-mi place mai mult, pe teren. Înainte de-a mă curăţa, o să am mai multe killpuncte decât oricare altul. Asta-mi doresc, nu să duc războiul din birou, ca ăia cu funduri late şi bani gârlă, care se-nscriu comandanţi în week-end-uri.

Mă uit la el, împingând în lături conserva din care n-am mâncat nici jumătate. Un bărbat urât, cu un nas urât, un burtoi imens şi un creier minuscul. Cu toate astea, el a ucis oameni, soldaţi probabil mai buni decât el, şi revine acasă, pe când alţii mor. De ce? Mă pregătesc să-i pun întrebarea asta.

Stancato mi-o ia înainte.

— Îţi place să ucizi, spune el cu ochi reci şi iscoditori.

Ştiu că o să-i placă şi lui. Îi place să facă rău oamenilor, să-i umilească. Ciuruirea oamenilor reprezintă pentru el un fel de drog.

— E război, zice Burtoiul. Aici, în zonă, dar şi acolo. Noi nu-i spunem aşa, dar tot război este. În fiecare minut, eşti urmărit de tipi care vor să-ţi ia nevasta, care vor să-ţi ia slujba, care abuzează de

copiii tăi şi-ncearcă să ţi-o tragă. Trebuie să contraataci, şi asta-i o modalitate. Da, îmi place. De ce nu? Concomii ăia — arată spre hăţişuri cu un gest brusc, violent, din cap — sunt în majoritate negrotei, ştiaţi? Se face o mulţime de publicitate acolo unde locuiesc ei. Oricum, ne urăsc. De ce să nu-i ajut pe câţiva s-o mierlească?

Ne priveste belicos, parcă sfidându-ne să-l provocăm. Eu nu intenţionez în nici un caz s-o fac. Este un idiot, dar s-ar putea să am nevoie de el.

Probabil că Maneuver îi apreciază pe cei ca el. Ei urăsc, ucid şi revin aici în fiecare week-end. Este firesc să li se acorde reduceri. În acelaşi timp, aduc şi bani pentru companie. Adună punctele alea, strâng suficient de multe şi finalmente Maneuver câştigă războiul, iar Consolidated Combat trebuie să transfere un snop măricel de credite, nu invers.

Fac prinsoare că Burtoiul participă la toate războaiele. Chestia asta îi defineşte cumva pe oameni, nu prea măgulitor. De peste cincizeci de ani, n-a mai existat un război adevărat, aşa că inventăm sporturi sângeroase, pentru ca nişte animale ca Burtoiul să le poată juca şi să ejaculeze de satisfacţie.

Stancato va fi priceput la asta, cum să nu! Poate că, după o vreme, se va transforma într-un Burtoi. Ar fi amuzant. Merită o astfel de soartă. Nu şi eu, însă. După week-end-ul ăsta, nu mă mai întorc pe aici.

Burtoiul se ridică şi ne face semn. Ne luăm armele şi-l urmăm, înapoi în pădure.

***

Este spre sfârşitul după-amiezii. Ne găsim în mijlocul zonei de război, iar noroiul s-a preschimbat din nou în zăpadă pe jumătate topită. Dedesubtul ei nu mai este însă pământ, ci piatră, aşa că avansăm mai rapid.

În pădure duhneşte îngrozitor. Undeva, în apropiere, se aud focuri de arme. Ne ghemuim şi ne furişăm într-acolo, căutând să facem cât mai puţin zgomot. Acum respir ceva mai uşor. Sunt speriat în continuare, totuşi mi-am reglat respiraţia. Iar muşchii nu mă mai dor. Nu-i mai simt deloc.

În faţa noastră, putrezeşte un copac prăbuşit, cu un cadavru atârnând peste el, a cărui faţă e îngropată în zăpada înroşită de sânge. Pare un cadru dintr-un film. Nu mă afectează, până în clipa când îmi dau seama că este real. Atunci tresar.

A murit de ceva timp. Mirosul se înteţeşte pe măsură ce ne apropiem. Ajuns lângă el, pot vedea carnea umflată şi în descompunere. Vizorul căştii este coborât. A murit aşadar în timpul nopţii. Uniforma este cenuşie, iar pielea neagră. Un concom. Primul duşman pe care-l văd. Sper ca toţi concomii pe care-i voi vedea să fie morţi.

Burtoiul trece mai departe fără nici un comentariu, doar cu un surâs fluturându-i în colţul gurii. Stancato ocoleşte cadavrul, repede, de-abia privindu-l, nepăsător. Pentru Stancato cel calm şi detaşat, nu-i decât alt crâmpei din decor. Eu mă opresc.

Nu pot vedea ochii concomului prin vizor. Îmi dau seama că nici n-o doresc. Cine naiba a fost? Cât a trebuit *el* să plătească pentru privilegiul dubios de a putrezi aici? Pe neaşteptate, simt impulsul de a atinge corpul, carnea moartă. Revoltat pe mine însumi, mă stăpânesc. Continui totuşi să mă holbez.

Ceva se *mişcă* pe corp. Privesc fascinat. Apoi, brusc, dintr-o dată, mi se face rău. Mă întorc icnind şi vomit pe pământ. Dintr-un motiv obscur, evit s-o fac peste cadavru.

Când încetez, Stancato este lângă mine, zâmbind în felul lui reţinut.

— Uşurel, Andy, îmi spune şi mă cuprinde cu braţul — adultul sigur pe el. E doar un vierme. N-o să-ţi facă nici un rău.

Doar un vierme. Doar un vierme! Dumnezeule, cât îl urăsc! Strâng din dinţi, mă eliberez cu o smucitură violentă şi pornesc la drum prin pădure.

***

Întâlnim alţi trei soldaţi din plutonul nostru şi mergem mai departe împreună. Nu mi-i amintesc din elicopter, dar sunt sigur că trebuie să fi fost acolo. Nu ştiu dacă am câştigat mare lucru. Doi tauri grăsani şi un prostănac, cu asta ne-am pricopsit. Prostănacul însă are însemne de veteran.

Discută acum cu Burtoiul, în şoaptă, privind mereu în jurul lor. Mi se par absurzi, ca două personaje din desenele animate. Prostănacul şi Burtoiul. Ăştia sunt cei pe care trebuie să mă bizui ca să mă scoată la liman? La naiba! Prostănacul arată de parcă ar avea probleme şi la traversatul străzii. Are o faţă prelungă şi îngustă, acoperită de acnee. Nu seamănă deloc cu un războinic. Dar poate că soldaţii nu seamănă niciodată cu cei din filme. Poate că tipii urâţi sunt cei mai buni ucigaşi. La dracu'! Stancato va fi iritat când va descoperi asta. El vrea să fie cel mai bun în toate.

Burtoiul se uită spre noi şi ne face semn.

— Ar fi ceva, ne spune. Spre est s-au auzit explozii de grenade şi focuri de arme. Jim zice că nişte băieţi de-ai noştri sunt încercuiţi de concomi. Să mergem să le dăm o mână de ajutor.

Rânjeşte. Pornim în pas alergător, dând ramurile în lături cu braţele şi pleoscăind prin petecele de zăpadă. Burtoiul pare fericit. Eu sunt îngrozit. În ce m-am băgat? Unde ne ducem? Vreau să ies de aici. Este o demenţă! Mâna în care ţin arma îmi tremură. Simt că voi vomita din nou.

Războiul se năpusteşte asupra noastră.

Unul dintre tăuraşii din faţa mea se împiedică pe neaşteptate şi focuri de armă răsună în jur. El cade, cu capul răsucindu-i-se grotesc, arma îi zboară

într-un troian şi o floare de sânge i se lăţeşte pe piept. Cred că este mort. Nu ştim de unde s-a tras.

— Un lunetist! zbiară Burtoiul. Culcat! Adăpostiţi-vă!

Apoi dispare, se topeşte, culcat pe undeva. Ceilalţi dispar şi ei. Numai eu rămân lângă cadavru, clipind spre el, încremenit, nehotărât. Un alt foc răsună, urmat de o rafală. Aud gloanţele piuind în jurul meu şi, în mod straniu, mă simt în siguranţă. Se spune că n-auzi niciodată glonţul care te ucide.

Apoi, cineva mă înhaţă, mă trage, mă smulge şi mă împinge printre copaci. Stancato, bineînţeles. Se trânteşte lângă mine, cu ochii cercetând alert, cu arma în mână, pregătit. Eu mi-am scăpat arma şi plâng. Cel puţin obrajii îmi sunt umezi.

Stancato mă ignoră. Ridică arma şi trage, iar râtul negru al ţevii scuipă o rafală rapidă de moarte spre copaci. De acolo au venit gloanţele? Nu ştiu. N-am observat. Se pare însă că el a observat. Şi alţii trag. Cred că sunt ai noştri. Dar nu eu. Nu eu. Eu mi-am pierdut arma.

Apoi, pentru un lung răstimp, domneşte o linişte absolută. Stancato aşteaptă, cu mâinile încleştate pe armă, cu ochii mişcându-i-se întruna, iar ceilalţi aşteaptă şi ei. Nimeni nu se clinteşte. Nimeni nu trage.

***

Se înserează. Îmi dau seama abia acum, văzând amurgul care se strecoară printre conifere, învăluind pădurea în perdele cenuşii. A trecut mult timp. Dar noi nu ne clintim. Nu ştim dacă l-am doborât pe lunetist, dacă el a plecat, ori dacă nu pândeşte acolo undeva, cu arma flămândă după orice mişcare din partea noastră. De aceea, Stancato rămâne încremenit. Eu la fel. Nu intenţionez să fiu ţinta. În plus, nu pot face mare lucru. Mi-am pierdut arma.

Finalmente, cu puţin înainte ca întunericul să devină complet, cineva se mişcă. Un salt rapid, de aici — acolo, printre copaci. Apoi un altul. După aceea, o rafală de foc mătură poziţia lunetistului, stâncile de pe panta de deasupra noastră. În cele din urmă, un cap răsare din noapte. Cu vizorul coborât, pe jumătate ghemuit, Burtoiul se furişează în loc deschis. Nu se întâmplă nimic. Concomul este mort sau a plecat.

Burtoiul apare brusc, o umbră ameninţătoare în noapte. Se apleacă deasupra corpului, îl atinge şi clatină din cap. Mă întreb dacă-i pare cu adevărat rău. Sau este doar iritat fiindcă inamicul a obţinut un killpunct de la un camarad? Cred că asta-i. Nu este genul de individ milos.

Stancato se ridică şi iese din ascunzătoare, încrezător, zâmbitor. Şovăi, apoi îl urmez.

— Crezi că l-am lichidat? întreabă Stancato.

Burtoiul înalţă din meri.

— Nu ştiu. Trebuie să ne uităm. Poate că da, poate că nu. E posibil s-o fi şters.

Stancato şi Burtoiul pornesc spre locul de unde veniseră împuşcăturile. Noi ceilalţi aşteptăm. Prostănacul mă examinează cu dezgust. Mă foiesc sub privirea lui, mă uit la celălalt individ, apoi îmi feresc iute ochii când observ că mă ignoră. Nici unul dintre ei nu mă place. Îmi dau seama de asta. Rămân nemişcat. Pentru ei, sunt un laş. Trebuie să-mi dovedesc curajul. Nu însă şi Stancato, el nu. El a făcut totul perfect, ca de obicei. Îmi şterg palmele de jachetă, cu un gest nervos. Apoi, roşind, mă aplec să-mi recuperez arma. De ce n-am făcut-o mai devreme? De ce n-am luptat? La dracu', Birch, de ce mereu faci totul prost?

Stancato şi Burtoiul revin. Stancato mă bate pe spate. Întotdeauna inimos şi plin de viaţă, da, dom'le! Ba chiar protector faţă de laşi, blestematul! Cu aerele lui de superioritate. Îmi zâmbeşte.

— Se pare c-a şters-o, rosteşte el. Probabil că l-am speriat.

— Ştii, încep ezitând, n-am vrut să scap…

Mă opreşte.

— Nu-ţi mai face probleme din asta. Important era să te pui la adăpost. — Arată spre cadavru. — El n-a scăpat arma, dar asta nu l-a ajutat cu nimic, nu? Mai bine să fii în viaţă, fiindcă n-avem nevoie de eroi morţi, nu?

Burtoiul ascultase. Acum încuviinţează fără chef din cap.

— Mda, aici poate c-ai dreptate. — După aceea, mă priveşte. — Dar fii atent, puştiule! Dacă mai încremeneşti aşa o dată, ne faci rău la toţi. Ştii că amicu' tău putea fi ucis?

Surâd fără putere. Nu pot face altceva. Aşadar, m-au iertat. Ce frumos din partea lor, fir-ar ei ai dracu'! Evident, totu-i opera lui Stancato. Îi place să-mi facă chestii d-astea. Ştie cât de mult îl urăsc şi mai ştie în ce situaţie neplăcută mă pune când trebuie să-i fiu recunoscător. Ticălosul! Nu-i ajunge că mă irită permanent, că mă face să mă simt ca un idiot... vrea să fiu un idiot recunoscător, îl încântă să investească în mine. Rahat, rahat, rahat!

Noaptea învăluie pădurea. Ceilalţi şi-au coborât vizoarele de vedere nocturnă. Mi-l cobor şi eu, iar copacii se preschimbă în umbre negre, rigide, conturate pe un fundal roşu. Doar ramurile li se văd. Dintr-un motiv necunoscut, cetina este invizibilă. Mă străbate un fior scurt sau poate doar un tremur. Pădurea a devenit un iad întunecat, plin cu schelete de cărbune şi forme pe jumătate întrezărite. Cred că preferam întunericul. Totuşi, nu ridic vizorul.

Pornim, cu Burtoiul în frunte, înşiruindu-ne în urma lui. Nu ştiu încotro ne îndreptăm sau de ce. Nu-mi pasă. Vreau doar să se termine totul. Au mai rămas numai câteva ore până la miezul nopţii. După aceea, altă zi, altă noapte şi week-end-ul se

termină. Elicopterul se întoarce ca să ne recupereze. Să mă recupereze pe mine. Până acum, am supravieţuit. Poate c-o să reuşesc să supravieţuiesc până mâine noapte.

În week-end-ul viitor, revin la tenis. Nu-mi trebuie aşa ceva. Poate că lui Stancato îi trebuie, dar el nu-i normal. Eu sunt. Asta-i staţia finală pentru Birch.

Da. Pot supravieţui. Gândul mă alină. Strâng arma şi păşesc mai rapid.

***

Mărşăluim ore la rând, fără un cuvânt; se aud doar răsuflările greoaie şi scrâşnetul zăpezii care îngheaţă din cauza gerului de peste noapte. Uit de război, de Stancato, de toate. Singurele lucruri ce mai există pentru mine sunt picioarele şi frigul. Bocancii sunt uzi fleaşcă şi umezeala s-a infiltrat peste tot. Picioarele m-au durut multă vreme, dar acum durerile au încetat. Nu le mai simt deloc. Mâine însă voi avea băşici. Urăsc băşicile. Pariez că Stancato nu face niciodată băşici. Fac prinsoare că n-a avut o băşică în viaţa lui. Ba chiar nici un coş pe faţă. Ar fi mult mai suportabil dacă în adolescenţă ar fi avut faţa acoperită de coşuri, ca orice persoană normală.

Vântul suflă extrem de puternic, vuind printre copaci, pătrunzând tăios prin uniformele astea de rahat. Într-o lume roşu-neagră, gerul muşcător pare ciudat de nelalocul său. Culorile frigului sunt albastrul şi albul. Totul este pe dos. Totuşi, senzaţiile pe care le provoacă sunt la fel de năpraznice.

Mergem. Fără ţintă? Probabil că nu. Mie însă aşa mi se pare. Tropa, tropa, tropa, băieţii mărşăluiesc. Ăsta-i războiul. Ce mai minciună! Gândul vine şi pleacă. Apoi, mintea îmi revine la picioare şi la ger. Ca întotdeauna. Nimic altceva nu mă poate interesa. Arma este foarte rece acum,

plasticul e aproape îngheţat. Poate că mi s-a lipit de palmă. În felul ăsta, n-o s-o mai scap când vor reîncepe împuşcăturile.

Mergem întruna. Tot în tăcere. Răsuflări şi paşi, în faţa şi înapoia mea. Nu ştiu însă ce se întâmplă. De acum, trebuie să fi trecut de miezul nopţii. Trebuie! Războiul pare să fi încetat peste noapte. Nu pot auzi nimic. Dar poate că şi urechile mi-au obosit, ca tot restul corpului.

La dracu'! Cui îi pasă? Mi-e frig. Lua-te-ar dracu', Stancato! şi pe tine, Dolecek! şi pe tine, Burtoiule! Lua-v-ar dracu' pe toţi. Idioţilor! Poate că se apropie zorile. Umblăm de foarte multă vreme.

Ideea mă aţâţă. Mă opresc, pentru o secundă, şi ridic vizorul. Spre răsărit nu se întrevede însă nici o geană de lumină. Stelele sunt tot sus pe cer. Orion se distinge limpede, urmat de câinii lui de vânătoare. Puncte strălucitoare pe fundal negru. Îi pot zări sabia. În oraş, nu-i pot zări niciodată sabia.

Stelele par îngheţate. Cu vizorul ridicat, pot să văd gerul, nu doar să-l simt. Sug o bucăţică de gheaţă, simţindu-mă straniu de liniştit. Cineva mă-mpinge din spate. Stancato.

— Haide, Andy! şuieră el. Nu renunţa! Nu vrem să rămânem în urmă şi să ne rătăcim.

Mârâi ceva spre el şi mă împleticesc mai departe. Să renunţ, la dracu'! Nu renunţasem. Mă oprisem doar ca să văd dacă răsar zorii. Blestematul! Nu-mi acordă nici cel mai mic credit?

Continuăm să mergem, prin păduri şi munţi ce seamănă perfect cu pădurile şi munţii pe care i-am străbătut deja. Printr-un pârâu rece ca gheaţa, care-mi deşteaptă picioarele cu o durere ucigătoare. Apoi, revenim în pădure. Mergem. Noaptea este tăcută, doar în depărtare o escadrilă de aparate de zbor traversează bolta şi revarsă foc lichid. În vizoare, focul se vede negru. Privim. Mergem.

În sfârşit, în sfârşit, ne oprim. Burtoiul a găsit o peşteră. Nu, nu o peşteră adevărată. Doar o adâncitură într-un perete de stâncă. Totuşi, e un adăpost. Burtoiul îşi scoate raniţa, mormăie ceva spre Prostănac, îşi întinde foaia de cort şi se aşază pe ea. Adoarme instantaneu şi sforăie. Sunt epuizat. Mă întind lângă el. Ceilalţi îşi scot foile de cort şi se întind.

Prostănacul mă anunţă că voi fi schimbul întâi al plantonului.

Mă scol şi privesc în jur, cu muşchii protestând, cu mintea golită. Când ceilalţi adorm, îmi ridic vizorul şi privesc stelele. Şi avioanele. Orizontul vestic este luminat, sclipind cu flăcări portocalii şi fulgere albe, orbitoare, care înfloresc şi pier pe fundalul munţilor. Undeva se dă o bătălie. Ascult zgomotele armelor. Sunt vagi, îndepărtate. Le pot auzi.

Acum, au adormit toţi. Burtoiul pare un sac de cartofi şi sforăie asurzitor. Prostănacul s-a ghemuit într-un colţ, aidoma unui băieţel speriat. Celălalt tip, taurul bun de carne de tun, doarme cu gura căscată. Stancato arată cel mai bine. S-a întins oarecum relaxat, ca şi cum gerul nu l-ar afecta, cu chipul destins, respirând uşor şi regulat. Fac prinsoare că-i perfect alert. Dacă o să ne atace concomii, nu va fi luat prin surprindere.

Pentru o clipă, mă gândesc la scenariul acesta. Ce s-ar întâmpla dacă aş pleca acum? Poate că ar veni concomii. I-ar ucide pe toţi. Ar căpăta nişte killpuncte. Ar fi extrem de uşor.

Nu. N-aş putea regăsi drumul de întoarcere. În plus, ce s-ar petrece dacă concomii nu i-ar ucide? Atunci aş da cu adevărat de belea. De altfel, n-aş putea lăsa nişte oameni să moară. Nici chiar pe Stancato. Aş putea s-o fac?

Ei bine, poate că pe Stancato...

Dacă aş fi jucat tenis, acum aş fi fost acasă, probabil adormit, într-un pat cald, alături de Miriam. Nu-nseamnă că asta ar fi ceva

nemaipomenit. M-am însurat cu ea din disperare, după ce Glenda mă părăsise pentru Stancato. Glenda cea înaltă şi blondă. Fusese mereu atât de drăguţă, până ce apăruse el, apoi se întorsese împotriva mea, luându-i partea, abandonându-mă când încercasem s-o reţin. Mare greşeală a făcut. Aş fi luat-o de nevastă. Pe Stancato nu-l interesează decât corpul ei.

Aşa că Glenda a pierdut. Şi eu am pierdut — am căpătat-o pe Miriam cea grasă şi obtuză. Doar Stancato câştigă.

L-aş putea împuşca. Mă-ntreb dacă el ştie asta. L-aş putea ucide chiar aici, în timp ce doarme. Nimeni n-ar bănui nimic. Ar fi altă victimă a războiului.

Sau nu? Probabil că există o modalitate de a determina cine pe cine a împuşcat. Altfel, cum s-ar putea ţine evidenţa killpunctelor? L-aş putea împuşca pe la spate, dar aş fi depistat. Probabil că gloanţele concomilor sunt diferite, sau altceva. Sunt sigur că trebuie să fie ceva legat de arme. Ştiu că poţi fi găsit când ţi-a expirat timpul, dacă n-ai pierdut arma. Poate că acelaşi dispozitiv ţine şi evidenţa celor pe care i-ai împuşcat.

Îl ucid pe Stancato şi el se răzbună din mormânt. Rahat! O ultimă victorie. N-am de gând să i-o ofer.

Alung gândul. N-o să-l ucid pe Stancato. O să fiu norocos dacă voi ucide pe cineva. Probabil c-o să-ngheţ din nou. Ori una, ori alta.

Stau acolo, mă gândesc la toate astea şi privesc noaptea. Orele trec. În cele din urmă, îl trezesc pe Prostănac să mă înlocuiască şi somnul soseşte. Pe un pat de piatră acoperită cu gheaţă.

***

Conştiinţa revine cu o durere de spate şi un urlet. Tresar în capul oaselor, ameţit, buimăcit. Cineva zbiară. Privesc spre deschizătura peşterii şi clipesc. Gloanţele ţiuie în jurul meu.

Concomii sunt afară.

Suntem prinşi în cursă. Morţi. Or să mă ucidă. Teama mă copleşeşte în valuri. Privesc, şocat.

Stancato stă întins pe burtă în partea din faţă a peşterii, mişcând ţeava armei într-o parte şi-n alta, descriind arcuri largi de foc nimicitor. Afară zăresc cadavre. Plus un cadavru pe jumătate căzut în peşteră. Găliganul fără nume. A încasat mai multe gloanţe. Trupul îi este retezat în două. Partea inferioară se găseşte spre ieşire. Restul zace risipit prin toată peştera.

Pe hainele mele e sânge. Îl examinez, simţind că mi se face rău. Îmi doresc să dorm din nou.

Ceva explodează în exteriorul adăpostului nostru şi schije pătrund înăuntru, ricoşând din pereţi. Totuşi nimeni nu păţeste nimic. Se aud o mulţime de zbierete, afară şi înăuntru. Eu unul nu desluşesc nimic din tot vacarmul ăla.

Prostănacul stă întins lângă Stancato, cu spatele spre ieşire, vârând un încărcător plin în armă. Se uită la mine şi pufneşte. Apoi se ridică, îmi înşfacă arma şi mă izbeşte cu ea în abdomen.

— Trage! Luptă-te, fir-ai al dracu' de găoază de recrut — *trage!*

Revine cu faţa spre ieşire, se lasă în genunchi. Şi primeşte un glonte în gât. Cu sângele ţâşnind în jeturi, urlând, se prăbuşeste în spate, peste mine.

A scăpat arma. O ridic şi i-o întind, dar n-o ia.

— Andy, vorbeşte Stancato, jos! Jos, până nu te nimeresc!

Trage în timp ce vorbeşte, fără să se oprească vreo clipă. Atât de eficient, atât de calm... Nu pare înspăimântat. Maşina ucigaşă, eroul, marele războinic. Decid să-i fac o demonstraţie. Îl las pe Prostănac să cadă în propriul său sânge, mă întind lângă Stancato, îmi iau arma şi cuprind trăgaciul cu degetul.

Afară răsar zorii. Zorii zilei de sâmbătă. Mă aflu la jumătatea drumului spre casă, dar ei sunt pe urmele mele. Cu toate astea, nu-i pot vedea. Nu

zăresc decât nişte punctuleţe de lumină din două-trei locuri, de unde rafalele lor mătură gura peşterii. Iar poziţiile lor se schimbă.

Trag. Gloanţele se revarsă într-un torent continuu. Nu există nici un recul. Arma se încălzeşte doar puţin. Trag nu spre ceva anume, ci mătur copacii. Poate c-o să lovesc pe cineva, dar n-o doresc în mod deosebit.

Focul meu i-a oferit lui Stancato un moment de respiro. Se opreşte să reîncarce, retrăgându-se puţin în peşteră, rămânând întins, scoţând încărcătorul plin de la centură şi introducându-l calm în armă. Fără să bâjbâie, fără să se grăbească. Fără să facă greşeli. Peste o secundă, revine lângă mine şi mitraliem copacii împreună.

Cineva urlă.

— Am nimerit unul, rostesc eu şi opresc focul.

— Poate că vor să ne păcălească, zice Stancato. Să ne scoată de aici. Ei nu pot intra, dar ştiu că suntem încolţiţi.

Încolţiţi. Da. Îmi amintesc asta. Suntem încolţiţi. Burtoiul, marele veteran, amicul nostru care nu ştia ce-i teama, ne-a adus în situaţia asta, poate că din cauza lui vom muri. Sunt furios. Stancato trage singur.

Apoi îmi dau seama că Burtoiul nu-i în peşteră.

— El unde-i? îl întreb pe Stancato. Nu ştiu numele Burtoiului. Ciudat. Crezusem că-l ştiam. Se pare că Stancato îl cunoaşte.

Nu-mi răspunde. Şi el a încetat focul. Aşteaptă să se mişte cineva. Aşteptăm cinci minute bune, în tăcere, sperând că ei vor ieşi, ca să vadă dacă n-am murit. Nu i-am păcălit. Trag cu armele peste bolovani, iarăşi şi iarăşi, iar gloanţele ţiuie în jurul nostru. În cele din urmă, cineva azvârle o grenadă. Va trebui să ne trădăm poziţia. În vreme ce mă holbez, Stancato o înhaţă şi o aruncă îndărăt. Exact acolo de unde a venit. Stancato este aruncătorul echipei de basebal de la serviciu. Bineînţeles, este bun. Foarte bun.

Grenada explodează, smulgând o bucată din pădure şi din noroi. Aproape simultan, altcineva deschide focul din lateral. Urlete. L-am prins!

Un concom iese clătinându-se dinapoia unui bolovan, sângerând dintr-o gaură în piept de mărimea unui pumn. Parcurge o jumătate de metru înainte ca focul din lateral să-l doboare, ciuruindu-l nemilos, în vreme ce el se prăbuşeşte şi tresare pe sol. Privesc cu o fascinaţie bolnavă cum urlă şi moare şi-şi agită braţele. Un negru slab şi scund, care moare greu. Plin de ruşine, îmi dau seama că am o erecţie. Dumnezeule! Sunt bolnav. Sunt la fel de pervers ca şi ei!

Burtoiul apare din lateral, cu arma sub braţ.

— Liber! ne răcneşte. I-am curăţat pe toţi.

Stancato se ridică şi se apropie de el.

— Câti au fost?

— Opt, răspunde Burtoiul şi râde. Acum sunt opt killpuncte. Noi cum stăm?

Ies din peşteră, din peştera plină de sânge. Stancato şi Burtoiul mă privesc apropiindu-mă şi nu scot nici un cuvânt. Eu sunt răspunsul la întrebarea Burtoiului.

— La dracu'!

Asta-i tot ce spune. Voia ca eu să fi murit. La fel şi Stancato. Sunt un laş, un blestemat de laş, de nici un folos pentru ei. Bărbaţii cu adevărat mai buni au murit. Asta gândeşte Burtoiul.

— Cum...? încep fără putere.

De-abia reuşesc să gândesc.

— Tocmai intram de planton, povesteşte Burtoiul. Au deschis focul spre amândoi. Pe el l-au doborât, dar eu m-am aruncat la pământ şi m-am ascuns în tufişuri. Deja amicul tău d-aici se trezise şi trăgea în ei, aşa că nu puteau porni în căutarea mea. — Rânjeşte. — Tragi bine, i se adresează lui Stancato. Ai lovit imediat vreo doi şi asta ne-a salvat.

Ne-a salvat? Stancato ne-a salvat? Întotdeauna, trebuie ca el să fie eroul? Ceva se încordează în

mine. Mă întorc cu spatele la ei, lăsându-i acolo să-şi zâmbească reciproc, să rânjească şi să se felicite, povestind despre sângele pe care l-au vărsat. Măcelarii...

Trupul negrului zace lângă nişte tufe fără frunze, sub ramura unui conifer. Acum, nu mai mişcă, dar sângele continuă să se scurgă încetişor în noroi. Mâinile îi sunt de om bătrân — mâini ridate, tăbăcite, mici pentru uniforma lui cu două numere prea largă.

Mă aplec spre el, spre omul de a cărui moarte m-am bucurat. În apropiere, pe jumătate ascunsă sub tufe, îi văd arma. Dau drumul armei mele şi mă întind spre cealaltă.

Armele concomilor sunt turnate din plastic verde, însă altfel sunt la fel cu ale noastre. Bineînţeles. Armele trebuie să fie identice, altfel războiul n-ar fi cinstit. Sub ţeavă, există seria şi o inscripţie: PROPRIETATEA LUI CONSOLIDATED COMBAT, INC.

Plăteşti taxa şi alegi. Luptă în munţi, Maneuver împotriva lui Consolidated Combat! Încearcă războiul din junglă, General Warfare împotriva lui Battlemaster! Înfruntă-te pe străzile oraşelor, Tactical League împotriva lui Risk Ltd. Există treizeci şi patru de zone de război şi zece cluburi de înrolare. Plăteşti taxa de participare şi optezi. Însă toate opţiunile sunt la fel.

Mă ridic cu arma concom în mână, şi ceva se năpusteşte spre mine. Ţâşneşte din vegetaţia scăldată în cenuşiul neclar al zorilor şi înregistrez imaginea într-o fracţiune de secundă. Uniformă cenuşie, chip negru, tânăr — mai tânăr decât mine. Un puşti, un puşti însângerat, rănit. Nu i-am ucis pe toţi. Acesta şi-a pierdut arma. Se repede către mine cu o baionetă în mână.

Îl privesc venind. Trebuie să parcurgă câţiva metri ca să ajungă la mine. Se apropie rapid, totuşi nu îndeajuns de iute. Ridic arma.

Şi nu pot trage. Nu pot trage. Nu pot trage.

Când este gata să mă atingă, Stancato îl mitraliază din lateral. Foarte eficient. Puştiul se încovoaie încet şi se năruie lent în noroi. Nu scoate nici un sunet. Baioneta îi cade lângă bocancul meu.

Stancato mi-a salvat din nou viaţa.

Mă răsucesc şi-l privesc. Zâmbeşte, iar ţeava puştii îi fumegă. Încă un killpunct. Este priceput la asta. O să capete o reducere importantă data viitoare. Eu? Nu. Nici vorbă! O să-mi suspende licenţa. N-o să mă mai lase să joc. Eu mă excit privind oameni care mor, dar nu-i pot ucide.

Stancato păseşte spre mine şi începe să spună ceva. Îmi privesc arma, evitându-i ochii. Este o armă concom. Trage gloanţe concom. Poate că nu vor şti cine a tras, poate că se orientează numai după gloanţe. Stancato mi-a salvat viaţa de două ori. Nu-l pot suporta. Le va spune tuturor.

În timp ce vine spre mine, ridic arma, destul de calm, şi-l împuşc. Cred c-o fac foarte bine.

Nu are timp să fie surprins. Arma concom trage o rafală de gloanţe, extrem de rapid. Pieptul lui Stancato explodează pur şi simplu, şi eu ridic ţeava, iar gloanţele continuă să curgă şi faţa lui oacheşă-arătoasă-calmă-zâmbitoare-eficientă se dezintegrează în carne sângerândă.

Burtoiul încremeneşte cu gura căscată, urlând:

—Ţi-ai împuşcat camaradul! Ţi-ai împuşcat camaradul!

Întorc arma şi-l împuşc şi pe el. La dracu' cu-nsemnele lui de veteran! Nu-i chiar atât de greu de ucis.

***

Am mers toată ziua, singur, prin pădure. Picioarele îmi sunt îngheţate, dar nu-mi pasă. Am o armă Maneuver sub un braţ şi o armă Concom sub celălalt. Adun killpuncte. Dacă strâng destule, poate că săptămâna viitoare voi fi sergent.

Chicago Aprilie, 1973

Table of Contents

WEEK-END ÎNTR-O ZONĂ DE RĂZBOI
Chicago Aprilie, 1973

Table of Contents

WEEK-END ÎNTR-O ZONĂ DE RĂZBOI 1
Chicago Aprilie, 1973 25